

at der ikke er den fjerneste Grund til, at de andre Kreditorer skulle kunne drive Pantet for Panthavernes Regning, uden at disse have nogen Fordel deraf. I Forbindelse dermed have vi ment, at der var Anledning til at forandre de nuværende §§ 130 og 131 i Konkursloven. Under den Forhandling, vi have haft indbyrdes, er det blevet stærkt afcentrueret, at disse to Paragrafer ogsaa skulle Panthaven, særlig den sidste Pant- haver, overmaade uheldig. De to Para- grafer ere i alt Fald til Dels togne fra den norske Konkurslovgivning, hvor Panthaven staar udenfor Konkursordenen, og have der- for faaet en nogen eiendommelig Affattelse, som kan være fuldstændig korrekt i Norge, men ikke kommer til helt at passe i Forhol- dene her. Man har i Praxis og ogsaa i Theorien — det eneste videnskabelige Skrift, der er udkommen i den Materie i den se- nere Tid, gaar i samme Retning som Praxis — forstaaet disse Paragrafer paa den Maade — og det forekommer mig, at det følger af sig selv efter Ordene — at den Panthaber, hvis Fordring ikke er forfalden, faar intet Udlæg, naar der ellers efter Lovgivningen gives 10 pCt. til alle Kreditorerne. Saa snart Voet er tilstrækkeligt dertil, har ind- bundet Midler dertil, skal der uddeles 10 pCt. til Kreditorerne, baade til dem, der have forfaldne, og dem, der ikke have for- faldne Fordringer. Den Eneste, der er saa uheldig ikke at skulle have Del dert, er den Panthaber, hvis Fordring ikke er forfalden, han faar ingen Ting. Forinden at man spiser hele Pantet, er Forholdet det, at han faar ikke det Samme som de simple Kredito- rer, han faar ikke Pant i de foreløbige Udlojninger. Man har derfor foreslaaet den Vædring, at der skal opsættes til Pant- haven, videre kunne vi ikke komme efter den hele Ordning. Medens de andre Kreditorer faae Pengene betalt, maa han nøies med at vide, at de ligge i Skifterettens Kasse, men det er dog Noget, i Stedet for at de rent forvinde. Med disse Vædringer skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget til det høie Things Bedtagelse.

Dam: Jeg skal efter de Udtalelser, som den ærede Ordfører er fremkommen med, fatte mig meget kort. Som ærede Medlemmer ville se, er Udvalget enigt om Affattelsen af § 1 i Lovforslaget, der angaar den Affattelse, som Konkurslovens § 50 er foreslaaet at skulle have. Ligeledes er Ud- valget enigt om Affattelsen af Konkurslovens § 72, saaledes som den indeholdes i Lov- forslaget § 3. Derimod er der, som ogsaa den ærede Ordfører bemærkede, ikke opnaaet

Enighed med Hensyn til Affattelsen af Lov- forslaget § 2, der tilfigter en Forandring i Konkurslovens § 66. Principet i Kon- kursloven er jo dette, at, naar Fallit ind- træder, skulle Kreditorerne selv varetage deres Interesser. Dette Princip er ført yderligt i § 66, med Hensyn til Valget af Kurator, idet der der i Mod sætning til de andre Bestemmelser i Konkursloven alene fordres et Flertal af Stemmer af de mødende Fordringshavere, for at Valget af Kurator skal kunne ske. Smidlertid be- stemmer den samme Paragraf, at Skifte- retten har Lov til at kassere et saadant Kuratorvalg, første Gang uden at angive Grund, anden Gang derimod kun med an- givne Grund, hvilket altsaa med andre Ord vil sige, hvad ogsaa den ærede Ordfører indrømmede, at Skifteretten her har en Magt, der kan føre til Misbrug. Nu er det rigtigt, hvad det ærede Flertal siger, at denne Maade at vælge Kurator paa har fremkaldt en Ufki, og det er denne Ufki, som Flertallet søger at hævne ved den ny Bestemmelse, som den søger indført i ved- kommende Paragraf. Men da jeg aldeles ikke kan indse, at den Ufki, der er paaanket, nemlig at de, der søge Kuratel, henvende sig til de forskjellige Fordringshavere for at erhverve deres Stemmer, kan hævnes ved, hvad der er foreslaaet i denne ny Paragraf, saa forekommer der mig ikke at være An- ledning til at gaa fra det Gamle. Der er det saa meget mindre, som det Nye, efter hvad der er min Overbevisning, netop kun vil føre til, at der i samme Forhold, som Vanfælighederne ved at blive Kurator stige, gjøres yderligere Anstrengelser. Dernæst har § 2, saaledes som den er foreslaaet af Flertallet, og ogsaa saaledes som den er foreslaaet i det oprindelige Lovforslag, den Skavank, at der netop ikke er taget til- strækkeligt Hensyn til det, som jeg ved første Behandling ankede over, nemlig at altfor stor Magt var lagt i Skifterettens Haand med Hensyn til Forkastelsen af Kurator- valg. Det er min Overbevisning, at netop den Maade, som Paragrafen foreslaas affattet paa, vil gjøre, at det i de allerfleste Tilfælde aldeles ikke bliver Kre- ditorerne, men derimod Skifteretten, som kommer til at afgjøre Kuratorvalget, og da jeg anser det for stridende imod, hvad jeg overhovedet betragter som Ret, og ogsaa overhovedet mod det Princip, som er nedlagt i Konkursloven, saa har jeg af disse Grunde ikke kunnet tiltræde Forslaget. Ganske vist har Flertallet ved at optage den Vædring, som har været fremsat af et Mindretal i det andet Thing, tænkt sig et Tilfælde, hvor